

Imánk teljesítésének feltétele.

Jak. IV. 3. «Kéritek és nem veszitek el, mert nem jól kéritek».

Az ima szivünk vágyódásának, lelkünk érzelmeinek kifejezése. Önkénytelen elismerése annak, hogy van valamely erő és hatalom, mely felette áll mindeneknek s rendelkezik életünkkel és sorsunkkal; elismerése annak, hogy van egy végetlen bölcsesség, melytől származik minden, van egy örökké való szeretet, mely előtt kitárva keblünket, várjuk nehéz helyzetünkben az enyhülést. Az ima önkénytelen és leg-hathatósabb bizonyítéka annak, hogy isten szeretetét, hatalmát és jó-ságát nagyobbak, jobbnak ismerjük e földön mindennél. Nagy, erős, hatalmas a szülő szeretete és jósága s mégis sok gyermeki gondolat és érzelem marad elrejtve a szülő előtt, míg Isten előtt kitárul kebe-lünk s azt tartván, hogy nem tudjuk érzelmeinket, gondolatainkat kel-ökép kifejezni, várjuk, hogy maga Isten olvassa le azokat keblünkből. Előtte semmit el nem rejtünk, bevalljuk legtitkosabb bűneinket, feltárjuk leg-elrejtettebb szándékainkat és áldjuk sokszor olyanokért, melyekre nézve örök zár van helyezve ajkainkra minden emberi lény előtt.

Az ima szivünk vágyódásának, lelkünk érzelmeinek kifejezése, Isten létezésének legerősebb bizonyítéka hatalmának és szeretetének legbensőbb elismerése. S nincs ember, ki ne imádkoznék; még az is, kit istentagadónak neveznek, aligha nem borul le legtitkosabb gondolatában Isten és az ő hatalma előtt, ha már máskor nem is, legalább akkor, midőn a halálnak elkerülhetetlenségéről s ezzel egy rajta felül álló hatalomról kénytelen meggyőződni.

Imádkozunk mindnyájan. Most hálát adunk valamely elvett jóért, nem remélt, nem várt változását; majd bevalljuk Isten előtt bűneinket és gyarlóságainkat, de legtöbbször kéréssel állunk elébe. Igen, mert úgy érezzük, hogy sokkal több változást szeretnénk mi elérni sor-sunkban, e földön és világon, mint a mennnyi jóért hálát adunk. Imánk ezért legtöbbször kérésből áll; kérésből valamely sorsnak, helyzetnek és állapotnak megváltozásáért. Nem történik s nem is történhetik azon-

ban minden a mi kedvünk szerint; nem mindig teljesülnek és a legtöbbször nem is teljesülhetnek kéréseink. És a következés?... Zugolódás, panaszkodás a sors, világ és Isten ellen. Itélőszék elé vonjuk magunkat és Istenünket; keressük, hogy nekünk volt-e igazunk, midőn kértünk, avagy Istennek, midőn nem teljesítette kérésünket? S valahogy mindig úgy történik a mi emberi ítélőszékünk előtt, hogy nem Istennek, hanem nekünk lesz igazunk. Ekkor következik az Isten szidalmazása, a tőle való elfordulás, mintha ezzel boszút állani akarnánk Istenen és nem magunknak ártanánk. Majd később valamely nagyobb csapás, súlyos látogatás a földi erőttől újra csak a menyeihez vezet, hogy aztán, ha ekkor sem teljesíti talán megtört szívünk kívánságát, azt ismét elhagyjuk.

Igy volt ez a világ kezdete óta és így fog lenni a világ végétéig. Pedig, ha elfogulatlanul, tisztán vizsgálónk kéréseinket, átláthatónk, hogy midőn imánk nem teljesül: nem Istenben, hanem bennünk rejlik akkor a hiba, nekünk nincs igazunk, mert kéréseink sokszor valóságos Isten kísértések. Ezt jegyezte meg az apostol is, midőn zugolódó hiveinek, kiknek Isten bizonyára sok kérését nem teljesítette, a felolvasott igékben azt mondja: „*kéritek és nem veszitek el, mert nem jól kéritek*“. E szavak azt a tanulságot rejtik számunkra magukban, hogy *imánk teljesítése kérésünk helyességétől függ*. Ismerjük meg azért

I. mikor nem helyes és így nem teljesíthető;

II. mikor helyes és így teljesíthető a mi imába foglalt kérésünk?

* * *

Mikor nem helyes és így nem teljesíthető imába foglalt kérésünk? Akkor, ha ellenkezik az a természet törvényével, a világi renddel és céllal s Istennek állhatatosságát ingadozássá kívánja változtatni és tőle kérésünk teljesítése végett csodatevést várunk.

Isten a mindenség alkotója s a mindenségben nincsen vak eset, nincsen véletlenség, egy örök törvény szerint történik abban minden. A kis porszemnek a levegőben való uszása, a menydörgés moraja, a fellegek járása, a napnak ragyogása, a virágok nyílása és hervadása, a születés és halál, és maga a szellemvilág haladása, vagy visszaesése, mind-mind egy örök törvény szerint történnek. S ez örök törvény szerint minden okozatnak megvannak okai; bánatunknak, vagy örömeinknek, könyeinknek, vagy ujjongásainknak megvannak előidéző feltételeik,

mert a természetben és világban egyik erő mindig hat a másikra s e hatások szerint minden változás bizonyos szükségesség. Sőt a mi több, csupán egyetlen egy okozat, sokszor az okoknak egész láncolatát feltételezi. Hiszen nézzétek csak az esőcseppet, mely talán arczotokra esett; mennyi föltételre, okra volt szükség, míg az hozzátok érhetett s épen reátok eshetett? Ki tudja, hol került az a tengerbe, hol szállt pára gyanánt a levegőbe, mely szél hajtotta felétek, mely légáram hűtötte cseppé s minő súly, vagy vonzerő miatt esett az a földre avagy nedvesíté épen arczotokat? Így mindennek, a mi csak létezik, megvannak a maga előfeltételei, okának láncolatai. S ha jól meggondoljuk, imánk sokszor, sőt a legtöbbször épen arra irányul, hogy e törvények, e rend és cél, melyekben Istennek állhatatossága nyilvánul, változzanak meg kérésünknek megfelelően s így mintegy azt kívánjuk, hogy kérésünkért Isten csodát tegyen, mert mindazokat csodatevés nélkül ő sem változtathatja meg. Valahányszor tehát ilyeneket kérünk, imánk nem helyes és így nem teljesíthető.

De tegyük e kérdést világosabbá. Esőzés, vagy szárazság dúl határainkon, most a természetben nyilvánuló hőség, majd a fagyasztó hidegség fenyegetnek minket veszedelemmel. És az ember nem azt kéri Istentől, hogy adjon neki erőt, értelmi és lelki világosságot, hogy javára használhassa a kedvező időt és alkalmakat, védelmi eszközöket találhasson a természet koronkénti mostohaságai ellen, hanem azért imádkozik, hogy szüntesse meg Isten az esőt, vagy szárazságot, a hőséget, vagy fagyaló hideget. S a helyett, hogy meggondolnók, hogy kérésünk teljesítéseért első sorban mindezeknek okait kellene Istennek megszüntetnie, s így csodát tennie, várva várjuk imánknek teljesítését. Sőt belevegyül kérésünkbe az önzés is, mert nem bánjuk, csak megszüntesse Isten a veszedelmeket itt reánk nézve, ha azokat más helyekre, más emberekre tereli is, nem gondolunk mi más, távollevő embertársaink javára, vagy szenvedésére. Épen ezért kéréseink nem helyesek, s így nem is teljesülhetnek, mert igaza van az apostolnak: *„kéritek és nem veszitek el, mert nem jól kéritek“*.

Betegség, járvány pusztít az emberi nem körében s ti a helyett, hogy tudományt, világosságot, belátást és segedelmet kérnétek Istentől, hogy tisztában legyetek a betegségek okaival s az okok eltávolításával elejét vehessétek a járványoknak; a helyett, hogy azt kérnétek: adjon erőt feltalálni az eszközöket, melyekkel erőssé tehetitek a lelket és

szervezetet, egyszerűen talán összedugott kézzel azért imádkoztok, hogy szüntesse meg Isten a betegségeket. Talán ama rajongó hitben, hogy úgy is az fog történni, a mit Isten akar: feleditek, hogy ez okozatnak megváltak a maga okai, melyek alapján épen az isteni törvény szerint be kellett következniök a betegségeknek. Ti azonban megelégsztek azzal, hogy éjjel-nappal csakis ezek megszüntetéseért imádkoztatok. De kérésetek nem fog teljesülni, mert nem jól kéritek, ellenkezik ez a természet isteni törvényével, és Istennek állhatatosságával.

Kedveseink beteg ágya mellett imádkozunk a halálnak eltávolításáért és számukra e földön szeretnénk örökéletet biztosítani; önzésünkben másoknak és javaiknak pusztulását óhajtjuk; a csapásokban és szenvedésekben felkiáltunk, hogy bár csak a miénket szüntesse meg Isten, mi nem törődünk azzal, hogy más minő terhet visel. Kéréseink azonban nem teljesülhetnek, mert nem jól kérjük; nálunk voltak a halálnak, a szenvedésnek és csapásnak feltételei, viselnünk kell hát azokat; Isten nem fogja az ő törvényét a mi imánkért megváltoztatni. S jól is van ez így, mert ha megváltoztatná, akkor a rajongók, kik vajmi kevés gyakorlati értelenmel bírnak, sok veszedelmet hoznának imáikkal az emberiségre.

De feljajdultok talán, s azt mondjátok, hogy ha Isten akaratát és törvényét úgy sem változtathatjuk meg, akkor minek imádkozunk!? És én azt mondom, hogy igenis kell imádkoznunk, nem Istenért, hanem önmagunkért; kérnünk kell még a természeti törvények megváltoztatását is Istentől, a mi azt jelenti, ki kell öntenünk előtte szivünk vágyát, lelkünk érzelmét, mert ha nem teljesítheti is kérésünket, legalább ránk mosolyog, s e mosolya megkönnyíti életünket, terheinket és látni fogjuk, hogy ő még a csapásban is atyánk, oly jó, mint a gyermekét fenytő szülő magzatához. Ne essünk hát kétségbe, ha imánk nem mindig teljesül, mert ennek oka, hogy nem jól kérünk, a természet isteni törvényével ellenkezőt kérünk, de azért csak imádkozzunk, hogy nyerjük meg legalább Istennek mosolyát s enyhítsünk így terheinken.

* * *

De lássuk röviden, *mikor helyes és így teljesíthető a mi imába foglalt kérésünk?* A természet és világ törvényei változatlanok; nem azok alkalmazkodnak hozzánk, hanem nekünk kell azokhoz alkalmazkodnunk. Egész önkénytelenül sokszor kértünk olyanokat, melyek nem

teljesülnek, holott arra kell igyekeznünk, hogy olyanokat kérjünk, melyek teljesíthetők és teljesíttetnek is, szóval melyek nem ütköznek össze a természet törvényeinek állandóságával.

De hát mik ezek? Az elemi csapásokat, a bánatot és veszteséget senki ki nem kerülheti, mert úgy osztotta be Isten e világot, hogy minden embernek hordoznia kell a saját terhét. Ne azt kérjétek ekkor, hogy változzék meg a világ körülöttetek, hogy viselje más a ti terheiteket, hanem imádkozzatok azért, hogy adjon Isten nektek erőt elviselni a csapásokat; belátást észrevenni, tudni, hogy minek azok az eredményei és tehetséget arra munkálni, hogy elejét vehessétek jövőre egy újabb, esetleg nagyobb és szomorubb változásnak. Azt kérjétek Istentől, hogy adjon nektek igaz világosságot, tudományt látni az ő utjait és céljait, melyek a bánatot és szomorúságot is javunkra, erősítésünkre fordítják; nyújtson segédelmet belátni a multnak tévedéseit, megbánni a vétkeket és legyen vezérek egy jobb és szentebb, egy meggondoltabb és alázatosabb élet vezetésére; azt kérjétek Istentől, hogyha megtörte a gőgöt szivetekben, ha megalázta fennhéjázástokat: gyújtson világosságot a tiszta vallás igazságainak befogadására és a mindent átölelő szeretetnek gyakorlására, hogy adjon erőt és kitartást, hogy benne vetett hiteteket soha el ne veszítsétek s tőle semminemű viszontagság és csalódás el ne szakítson. Ha így imádkoztok, érezni fogjátok, hogy lelketek napról-napra vigasztalódik, erősödik és világosodik, mert jól tudván a ti menyei atyátok, hogy mire van szükségetek, megadja nektek azt mielőtt kérnétek; hiszen nem ellenkezően, sőt egybehangozván imátok a természet és világ törvényével, a czéllal és renddel, teljesíti kérésteket. Ez a helyes ima, ennek mindig megvan ereje, hatása és eredménye. Nem éreztétek-e ezt sokszor ti magatok is?... Midőn szomorúság, bánat és csapás terhe nyomott s Istenhez imádkoztatok, nem mult el talán a teher vállaitokról, mégis az ég kiderült felettetek, mert erőt, vigaszt nyertetek. Gyermekeitek elmerült az erkölcs-telenség és bűn örvényébe, ti imádkoztatok érte; imátok magába szállásra tanítá az ifjút, Isten erőt adott neki szakítani a multtal, élni egy jobb jövőt, és ti magatok megvigasztalódtatok; nem éreztétek-e ilyenkor, hogy ez volt a helyes, az igazi ima, ez volt az, melyet Isten teljesített és teljesíthetett, a nélkül, hogy csodát mivelt volna!... Csakis, ha így imádkoztok, s ha ilyeneket kértek, ez az ima az, mely helyes, igaz és teljesül.

Ne legyetek kétségben imáitok, kéréseitek felől. Ne szakadjatok el mindjárt Istentől, mert higgyétek el, hogyha nem teljesül kérésetek, annak nem Istenben, hanem önmagatokban, kéréseitekben van az oka. Ne kívánjátok, hogy imátokra megváltozzanak a föld, ég és emberek, mert a természeti törvény, cél és rend állandó; hanem kívánjátok, hogy legyen erőtök, világosságotok, igaz belátásotok elviselni a terheket, könnyebbé tenni így az életet. Ekkor Isten mindig meghallgat titeket és teljesíti kéréseteket. Ugy legyen! Ámen.